

Vyznání víry (1886)

Vyznání víry a zřízení sborů u víře pokřtěných křesťanů, obyčejně Baptistů zvaných.

S doklady z Písma svatého.

([Dle originálu německého.](#))

P R A H A.

Nákladem [Jindřicha Novotného.](#)

1886

Článek 1.

O slovu Božím.

Věříme, že písmo svatá Starého Zákona - totiž: Pět knih Mojžíšových, kniha Jozue, kniha Soudců, kniha Rut, dvě knihy Samuelovy, dvě knihy Královské, dvě knihy Paralipomenon, kniha Ezdrášova, kniha Nehemiášova, kniha Ester, kniha Job, kniha Žalmů, kniha Přísloví, kniha Kazatel, Píseň Šalamounova, proroctví Izaiáše, a Jeremiáše, Pláč Jeremiášův, proroctví Ezechiele, Daniele, Ozeáše, Joele, Amosa, Abdiáše, Jonáše, Micheáše, Nahuma, Abakuka, Sofoniáše, Aggea, Zachariáše a Malachiáše - jakož i písmo svatá Nového Zákona, totiž: Evangelium sv. Matouše, sv. Marka, sv. Lukáše a sv. Jana, Skutkové sv. apoštolů, epištola sv. Pavla k Římanům, dvě epištoly sv. Pavla ku Korintským, epištoly sv. Pavla ku Galatským, Efezským, Filipenským a Kolossenským, dvě epištoly sv. Pavla k Tessalonicenským, dvě epištoly sv. Pavla k Timoteovi, epištoly sv. Pavla k Titovi a Filemonovi, epištola sv. Pavla k Židům, epištola sv. Jakuba, dvě epištoly sv. Petra, tři epištoly sv. Jana, epištola sv. Judy a Zjevení sv. Jana - pravdivě Duchem svatým vdechnuta jsou¹⁾, tvoříce

společně jediné pravé zjevení Boží, pro lidské pokolení, jediný pramen k poznání Boha, jakož i jediné pravidlo a vodítko víry a života²⁾.

1. 2 Tim. 3,16. 2 Mojž. 19,9. 2 Sam. 23,1.2. Izai. 1,2. Jer. 1,9. Jan. 10,35. 2 Petr. 1,20.21. Žid.1,1. Luk. 10,16. Mat. 10,20. 1 Tess. 2,13. Gal. 1,11.12. 1 Kor. 2,13.
2. 2 Petr. 1,19. Žal. 119,105. Luk. 16,29.31. 2 Tim. 3,15-17. (Jan. 5,39. Skutk. 17,11.) Řím. 1,16. 1 Kor. 14,37. Gal. 1,8 (Řím. 16,25.26; 3,21. Zjev. 22,18.)

Článek 2. **O B o h u.**

Věříme v Jediného živého, pravého a věčného Boha¹⁾: Otce, Syna a Ducha Svatého²⁾, jenž jsou ve své podstatě a vlastnostech dokonalí, stejně věční a nerozdílní³⁾, tak že jest Otec pravý věčný Bůh⁴⁾, Syn pravý věčný Bůh⁵⁾, Duch Svatý pravý věčný Bůh⁶⁾, nevěříce v bohy, nýbrž jen v Jediného věčného⁷⁾, všemohoucího⁸⁾, nejmoudřejšího⁹⁾, vševědoucího¹⁰⁾, všudypřítomného¹¹⁾ Boha. Poznání tohoto Boha může člověk dosíci pouze zjevením Božím v písmích svatých a Duchem svatým¹²⁾.

1. 5 Mojž. 6,4. (1 Kor. 8,4.6. 1 Tim. 2,5.)
2. Mat. 28,19. (1 Mojž. 1,26; 3,22. Izai. 61,1. Mat. 3,16.17. Jan. 14,26. 2 Kor. 13,13. 1 Jan. 5,7.)
3. 1 Jan. 2,23. Jan. 10,30; 14,7-10. (Jan. 16,13.14.)
4. Efez. 4,6. (Mat. 6,9.)
5. Řím. 9,5. Jan. 1,1-14; 20,28. 1 Jan. 5,20. Žid. 1,3-10. (Izai. 9,6. Jer. 23,5.6. Jan. 5,23; 8,58.59.)
6. 1 Kor. 2,11. Mat. 12,32. Skut. 5,3.4. 2 Kor. 3,17. (1 Mojž. 1,2. Žal. 33,6. Skutk. 20,28. 1 Kor. 3,16.17; 12,11. Efez. 4,30. 1 Petr. 4,14.)
7. Žal. 90,2. (2 Mojž. 5,14. 1 Tim. 1,17.)
8. Zjev. 4,8. (1 Mojž. 17,1.)
9. Řím. 16,27. (Řím. 11,33.34. Izai. 40,28.)
10. Skutk. 15,18. Žid. 4,13. (Žal. 139,2-4.)
11. Jer. 23,24. (Žal. 139,7-10.)
12. 1 Kor. 1,21; 2,14. Jan. 14,26. (Mat. 11,25.27. Řím. 10,17.)

Článek 3. **O h ř í c h u.**

Věříme, že Bůh prvního člověka stvořil k obrazu svému¹⁾, dobrého, svatého a nevinného²⁾, spůsobilého Stvořitele svého oslavovati a s Ním ve spojení blaženě živu býti³⁾. Dáblem přelstěn⁴⁾ zhřešil člověk, odpadl od Boha, pozbyl obrazu svého Stvořitele, octnuv se takto dle těla i dle duše v stavu smrti⁵⁾. Jelikož všickni lidé pochází ze sítě Adamova, stali se všickni stejně účastnými úplně zkažené přirozenosti⁶⁾, tak že v hříších se počínají a rodí⁷⁾, jsouce synové hněvu⁸⁾, zcela neschopní a neochotní ku všemu dobrému, za to však spůsobilí a náchylní ku všemu zlému⁹⁾.

1. 1 Mojž. 1,27.
2. Kazat. 7,29. (1 Mojž. 1,31.)
3. 1 Mojž. 2,25; 3,8.
4. 1 Mojž. 3,13. Zjev. 20,2. Jan. 8,44.
5. 1 Mojž. 2,17. Mat. 8,22. Efez. 2,1. Řím. 8,6. (Řím. 6,23. Kol. 2,13.)
6. Jan. 3,6. Řím. 5,12.18. 1 Mojž. 6,3.
7. Žal. 51,7; 58,4.
8. Efez. 2,3.
9. Řím. 8,7. 1Mojž. 8,21. Jer. 17,9. Mark. 7,21.22. Luk. 24,25. Mark. 16,14. Řím. 3,10-18.

Článek 4. **O v y k o u p e n í.**

Věříme, že Bůh nemohl jinak člověka ze strašných následků pádu jeho vysvoboditi, leč úplně platným, dokonalým uspokojením a zadostiučiněním své svaté spravedlnosti¹⁾; pročež ustanovil od věčnosti Syna svého jednorozeného, Ježíše Krista, za obět smíření²⁾. Za tou příčinou přišel na tento svět v předuložený od Boha čas Kristus, Syn Boha živého³⁾, v podobě hříšného těla lidského⁴⁾, spojiv takto své věčné Božství s lidskou přirozeností⁵⁾, pravé lidské duše a lidského těla⁶⁾, které však byly a zůstaly úplně čisté a bez poškrvny, tak že nikdy ani v srdci ani v zevnějším životě Pána Ježíše hříchu nebylo⁷⁾. Vykonalť takto poslušnost činnou, naplniv za nás úplně zákon Boží⁸⁾, jakož i poslušnost trpnou, obětovav za nás tělo své i duši svou⁹⁾. Bylť za nás zlořečenstvím¹⁰⁾, nesa hněv Boží, trest za hříchy naše¹¹⁾. – Věříme, že toto věčně platné vykoupení¹²⁾, Synem Božím vykonané, jest jediným původem našeho spasení¹³⁾, čímž jsme účastni odpuštění všech našich hříchů a přestupků¹⁴⁾, ospravedlnění¹⁵⁾, věčné spravedlnosti¹⁶⁾, vykoupení ze smrti pekla a ďábla¹⁷⁾, a života věčného¹⁸⁾, jsouce zároveň u víře ubezpečeni, že jsme takto nabyli moci hřích nenáviděti a jemu odumřítí¹⁹⁾, dobré chtítí a konatí²¹⁾. – Kristus dokonav naše vykoupení svou smrtí²¹⁾, třetího dne vstal z mrtvých²²⁾, vstoupil na nebesa²³⁾, posadil se na pravici velebnosti na výsostech²⁴⁾ a seslal nám Ducha svatého²⁵⁾, činícího nás spůsobilými přijímatí u víře požehnání tohoto slavného vykoupení²⁶⁾. – Co nejvyšší kněz zastupuje nás u Otce²⁷⁾, jest s námi po všechny dny až do skonání světa²⁸⁾ a uvede nás konečně do nebe, kdež nám připravil místo²⁹⁾.

1. Žid. 9,22; 10,5.6.7.
2. 1 Petr. 1,20.
3. Gal. 4,4. Mat. 16,16; 3,17.
4. Řím. 8,3.
5. Kol. 2,9. 1 Tim. 3,16. (Řím. 1,3.4.)
6. Mat. 26,38. Žid. 2,14. (1 Tim. 2,5.)
7. Jan. 8,46. 1 Petr. 2,22. Žid. 4,15.
8. Mat. 5,17. Gal. 4,4. Řím. 10,4; 5,19. Žal. 40,9. (Mat. 20,28. Izai. 41,21.)
9. Izai. 53,4. Žid. 5,8. Filip. 2,8. Luk. 22,19. Žal. 22,15.16. Izai. 53,11. Mat. 26,38. Luk. 22,44. Žid. 9,28. (Žid. 9,14.26; 10,12.14.)
10. Gal. 3,13.
11. Zach. 13,7. Mat. 27,46. 2 Kor. 5,21. Izai. 53,5.6.
12. Žid. 9,12. (Izai. 45,17.)
13. Žid. 5,9. Izai. 53,5.
14. Efez. 1,7. (Kol. 1,14.) 1 Jan. 1,7. Mat. 26,28. Skutk. 20,28.
15. Řím. 3,24; 5,1.
16. Izai. 61,10. Jer. 23,6. 2 Kor. 5,21. (Dan. 9,24.)
17. 1 Kor. 15,26.54.55. Jan. 6,40. 1 Moj. 3,15. Kol. 1,13. (Kol. 2,15.) 1 Jan. 3,8. (Žid. 2,14.15.) Efez. 4,8. 1 Tess. 1,10.
18. 1 Jan. 5,11.12. Jan. 11,25.26. (Jan. 3,36; 10,28. 2 Tim. 1,10.)
19. Tit. 2,14. Řím. 6,14. Skutk. 15,9. 1 Jan. 3,3.
20. Filip. 4,13; 2,13. Řím. 7,21.22.
21. Jan. 19,30.
22. Skutk. 2,32. (Mat. 28. Mark. 16. Luk. 24. Jan. 20.)
23. Luk. 24,51. (Mark. 16,19. Skutk. 1,9.)
24. Mark. 16,19. Žid. 1,3; 8,1.
25. Skutk. 2,4. (Jan. 15,26; 16,7-14.)
26. Skutk. 16,14. Jan. 16,13.14. (Gal. 5,5.) Řím. 5,5; 8,14.
27. Žid. 4,14. Řím. 8,34. 1 Jan. 2,1.
28. Mat. 28,20.
29. Jan. 14,3; 17,24.

Věříme, že od věčnosti Bůh sám podle dobře libé vůle své¹⁾ předuložil hříšníka spasiti²⁾. Protož, tak jako před založením světa z nevystižitelné, milosrdné lásky v radě Boží uzavřeno bylo, že Pán, Pomazaný, svým vtělením a svou smrtí měl býti Vykupitelem³⁾, taktéž byli ze ztraceného pokolení lidského od Otce vyvoleni ti, jímž spasení během ustanoveného času přivlastněno býti mělo⁴⁾, jména jich zapsaná v nebesích⁵⁾, a oni dáni do rukou Spasitele⁶⁾ co Jeho lid⁷⁾, co ovce Jeho stáda, za které duši svou položiti chtěl⁸⁾, co dědictví jeho⁹⁾, co kořist smrtelného boje Jeho¹⁰⁾ a co nevěsta Jeho¹¹⁾. Těmto vyvoleným dán za podíl život věčný v Kristu¹²⁾ a rovněž ustanoveny pro ně všechny prostředky, vedoucí k víře v Pána Ježíše Krista, k svatosti a konečně k věčnému spasení¹³⁾. Takovéto uložení rady Boží jest nezměnitelné a věčně stálé¹⁴⁾, tak že ti, jichž se to týče, vyvolení, z ruky Kristovy vytrženi býti nemohou¹⁵⁾, anobrž tím více mocí Boží u víře a lásce ku Kristu ostříhání budou, až se stanou spoludědicové slávy Jeho¹⁶⁾.

1. Efez. 1,11. (Řím. 11,34.)
2. Jan. 3,16.
3. Skutk. 2,23; 3,18. (Efez. 3,10.11.)
4. Skutk. 13,48. Mat. 25,34. Mark. 13,20. Jan. 6,37; 16,65; 15,16. Skutk. 16,6;18,9.10. Řím. 8,28.33; 9,11-16; 9,20; 11,4.5.7. Efez. 1,4. 2 Tess. 2,13. 2 Tim. 1,9. Žal. 65,5. (Mat. 20,16. Luk. 18,7. 1 Kor. 1,26-29. Efez. 2,8.10. Kol. 3,12. Žal. 33,12.)
5. Zjev. 17,8. Dan. 12,1. (Luk. 10,20. Filip. 4,3. Zjev. 20,12.15.)
6. Jan. 17,6.9.11.24.
7. Mat. 1,21. (Skutk. 18,10. Izai. 53,8.)
8. Jan. 10,15.16.26.27.
9. Efez. 1,18. (Žal. 28,9.)
10. Izai. 53,12.
11. Zjev. 21,9. (Píseň Šalom.)
12. Jan. 17,2. (Jan. 10,28. Řím. 5,21; 6,23. 1 Jan. 5,11.)
13. Řím. 8,29.30. 1 Petr. 1,1-3. (Efez. 1,19. Izai. 43,5-7.)
14. Řím. 11,29. Filip. 1,6. Izai. 54,10. Žal. 89,31-35. (Izai. 65,17.19.)
15. Řím. 8,38.39. Mat. 24,24. Jan. 6,39; 10,28.29. (Řím. 7,23.25.)
16. 1 Kor. 1,8.9. 1 Petr. 1,3-5.

Článek 6.

O prostředcích milosti a jich pořádek.

Věříme, že Bůh ustanovil prostředky milosti, kterými hříšníky k sobě přivádí a spasení Kristem dobyté jim přivlastňuje. Za tím účelem z řídil Bůh zvláštní řád, který bez přestoupení vůle Boží měniti nesmíme¹⁾. Ku obrácení nejprve jest zapotřebí a) slovo Boží²⁾. Ti, jež pod vlivem Ducha svatého slovem Božím byli obráceni, připojují se k církvi Páně b) křtem svatým³⁾, a údové této církve slaví v ní c) svatou večeří Páně⁴⁾ k zvěstování smrti Pána Ježíše a k utvrzení nejvroucnějšího společenství s Ním⁵⁾. Tímto nabývá zároveň obcování svatých svého nejvyššího významu⁶⁾. Modlitba však jest jádrem a duší všech těchto prostředků⁷⁾ a stavu milosti vůbec⁸⁾; počínajíc prvním okamžikem nového života⁹⁾, nepřestává více.

1. Jan. 8,31; 14,21.23. Mat. 28,20. Kol. 2,5.
2. Mark. 16,15. Skutk. 2,14; 8,5; 8,35; 16,13.32. (Skutk. 10,34-44; 18,4.5.)
3. Mark. 16,16. (Skutk. 2,41; 8,12.37.38.; 16,15.33.; 10,48.)
4. Skutk. 2,41.42. (Skutk. 20,7.)
5. Jan. 6,56.
6. 1 Kor. 10,17.
7. Luk. 3,21. Skutk. 22,16.
8. Skutk. 2,21. (Řím. 10,11-14.)
9. Skutk. 9,6.11.

Článek 7. **O obrácení hříšníka slovem Božím.**

Cesta spasení jest, že člověk živým a mocným slovem Božím¹⁾ ze své hluboké hříšnosti se probuzuje²⁾, a poznáváje hříchy a viny své, srdečně jich lituje³⁾. V pocitu svého nebezpečí bere sobě útočiště ku Kristu⁴⁾, přijímaje vírou⁵⁾ v Něho odpuštění svých hříchů⁶⁾, jakož i ujištění do srdce svého, že se stal dítkem Božím a dědicem života věčného⁷⁾. Tato veliká změna v srdci a poznání hříšníka jest, výhradně dílo Ducha svatého⁸⁾, jenž podle milostivé vůle Boží svým všemohoucím, účinným vlivem slovo provází⁹⁾, znovuzrození tělesně smýšlejícího hříšníka způsobuje¹⁰⁾, srdce jeho otvírá¹¹⁾, duši osvěcuje¹²⁾ a živou víru v Krista zplozuje¹³⁾.

1. Žid. 4,12. Jer. 23,29.
2. Skutk. 2,37. Izai. 55,10.11. (Luk. 16,29-31.)
3. 2 Kor. 7,10. Luk. 18,13. Žal. 51,6. Skutk. 17,30. (Luk. 7,37-48.)
4. Jan. 6,37. Mat. 11,28.
5. Skutk. 4,12. Jan. 14,6. (Jan. 3,36.)
6. Řím. 3,24.25.28. Skutk. 26,17.18.
7. Řím. 8,16.17. Gal. 4,6. 1 Jan. 5,10.11. (Efez. 1,13.14; 4,30. 2 Kor. 1,21.22.)
8. 1 Kor. 6,11; 12,3. Jan. 6,45.
9. 1 Tess. 1,5. 1 Kor. 2,4.5. Jan. 6,63. Skutk. 10,44.46. (Ezech. 37,7.10.)
10. Jan. 1,13; 3,3.5.6.7. Jak. 1,18. 1 Petr. 1,23. Gal. 6,15.
11. Skutk. 16,14.
12. Efez. 5,8. 1 kor. 2,14.
13. Efez. 2,8.

Článek 8. **O křtu svatém.*)**

Věříme, že Kristem ustanovený křest svatý, jenž až do jeho příchodu pro věřící lid trvati má¹⁾, dle určitých výpovědí Nového Zákona v tom pozůstává, že křtěnec od služebníka Páně k tomu zřízeného ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého pod vodu ponořen a z této zase vyzdvižen býti má²⁾. Jen takto vykoná se na řízení Boží³⁾ a z řízení Kristovo podrží svůj hluboký, původní význam⁴⁾. V písmě svatém jsou též velmi určité vyznačeny osoby, jež se tomuto na řízení podrobiti a tohoto prostředku milosti uchopiti mají, totiž lidé, jednostejně z kteréhokoli národa, kteří skrze evangelium a svobodnou milost Boží od svých hříchů ku Kristu se obrátili a v Něho z celého srdce co svého Spasitele uvěřili⁵⁾.

Křest jest prvotný plod víry a lásky ku Kristu, podrobení se poslušenství Páně⁶⁾ a vstup do Jeho církve⁷⁾, jsa zároveň slavným vyjádřením a vyznáním hříšníka⁸⁾, strašlivost hříchu svého a zatracení hodnost poznávšího⁹⁾, že veškerou svou naději skládá jedině v smrt a vzkříšení Ježíše Krista¹⁰⁾, v Něhož co ve svého Vykupitele z klatby a odplaty hříchu¹¹⁾ věří – že se tělem duší Kristu odevzdává a Jej obléká¹²⁾ co svou spravedlnost a sílu¹³⁾ – že svého starého člověka pohřbívá a s Kristem v novotě života choditi chce¹⁴⁾.

Křest jest též slavnostní osvědčení nímž Bůh věřícímu u víře pokřtěnému ujištění dává, že jest vstípen v Krista Ježíše¹⁵⁾, a že tudíž s Ním zemřel, pohřben jest a z mrtvých vstal¹⁶⁾; že hříchové jeho obmyti jsou¹⁷⁾, stana se takto milým dítkem Božím, v němž se Otci dobře zalíbilo¹⁸⁾. Křest svatý má v pokřtěném určitěji a mocněji vyvolati ono vědomí, že jest vykoupěn a spasen¹⁹⁾, což Bůh Duchem svatým zpečetiti chce²⁰⁾, avšak pouze tam, kde tento Duch svatý pravou, spasitelnou víru v Syna Božího, jakož i v moc smrti a vzkříšení Jeho byl vzbudil²¹⁾.

Křest svatý má tu zvláštnost, že pouze jedenkrát vykonán býti má, kdežto se ostatní prostředky

milosti v životě křesťana opakují a obnovují; jest tudíž obzvláště zapotřebí, aby tento prostředek milosti právě v smyslu písma svatého řádně vykonán byl.

1. Mat. 28,19.20.
2. Mat. 3,13.15. Mark. 1,9. Mat. 3,16. Jan. 3,23. Skutk. 8,36.38.39.
3. Efez. 4,5. Řím. 6,5.
4. Kolos. 2,12.13.
5. Mark. 16,16. Skutk. 2,37.38.41.; 5,14; 8,12.37.; 18,8. Gal. 3,26.27. (Skutk. 10,42-48; 16,13-15; 16,40; 16,29-34. Mat. 3,1.2.5.6.7-9. Mark. 1,5. Luk. 3,3. Skutk. 13,24.)
6. Skutk. 2,38.41.; 9,6; 22,16. Jan. 15,10.14. (Mark. 16,6.)
7. 1 Kor. 12,13. Skutk. 2,47.
8. 1 Petr. 3,21. Žid. 10,22.23.; 4,14.
9. Skutk. 2,36.37.; 9,5.6.9.; 16,29.30. (Mat. 3,6.)
10. Skutk. 2,38. Řím. 6,3.8. 2 Kor. 5,15.
11. Řím. 6,23.10.11. (Izai. 53,5. Skutk. 8,35.)
12. Gal. 3,27.
13. Izai. 45,23.24.
14. Řím. 6,4-6.
15. Řím. 6,3.
16. Řím. 6,4-8. (Kol. 2,12.13.)
17. Skutk. 9,9; 22,12.13.16. (Skutk. 2,38.)
18. Mat. 3,17. Efez. 1,6.
19. 1 Petr. 3,21. Skutk. 8,39; 9,18.19.20. (Skutk. 6,31-34. Řím. 3-11.)
20. Mat. 3,16. Žid. 1,9. 2 Kor. 1,21.22. (Skutk. 2,38.)
21. Efez. 1,13.

*) „Křest v řeckém jazyku nazývá se „*baptisma*“ (baptisma), latinsky „*Mersio*“, což znamená něco *do vody ponořiti*, až se tato nad tím uzavře ... V jazyku německém pochodí slovo „*die Taufe*“ (křest) od slova „*Tiefe*“ (hloubka), že totiž *hluboko do vody ponoříme*, co se křtí ... Protož musíme v křtu svatém tré věci rozeznávat: znamení, význam a víru. Znamení pozůstává v tom, že se křtěnec ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého do vody ponoří, aniž by se v ní ponechal, nýbrž že se z ní opět hned vyzdvihne. Proto díme ze křtu vyzdvihnouti, a tak musí býti obou znamení „*ponoření a vyzdvižení*.“

Slova dra. *Martina Luthera* (Betbüchlein. Sermon von der Taufe.).

„Slovo *baptizw* (baptizo, křtíti) znamená *ponořiti*, a tohoto pod vodu ponoření šetřily všechny staré církve.“

Slova *Kalvinova* (Paed. Exam. V.I.p.48.).

„Ta pak vůle Otcova v tom záležela, aby Kristus Pán, jakož prvé obřízku podstoupil, do chrámu nesen byl, k slavnosti výroční do Jeruzaléma ve 12. letech šel, tak příklad na sobě drahého vážení té služby ukázal, a nás, když s ním skrze *křest* v jeho smrt pohřbeni budeme, v jisté naději postavil.“

Svědectví *Českých Bratří* (uložené v Bibli Kralické z r.1601 ve vysvětlivkách k Mat. III, 13.14.15.).

„Křest svatý netoliko jest znamením a svěděním toho, že pro Kristovu zásluhu vyvolených hříchové jsou v zapomenutí dáni (Jer. 31,34.) a zahrabáni anobř jako v moři hlubokém utopeni (Mich. 7,19. 1 Pet. 3,21.), ale také k tomu bývá dáván, abychom my ďáblu, světu, tělu a Antikristu nesloužili a jako pohřbeni jemu byli. Rozuměti pak, že tu mluví podle tehdejšího způsobu, kdež všechno tělo při křtu pohřžovali a jako pohřbovali a hned zase z vody vychvacovali.“

Svědectví *Českých Bratří* (uložené v Bibli Kralické z r.1601 ve vysvětlivkách k Řím. VI, 3.4.).

Článek 9.

O svaté večeři Páně.

Toto od Pána církvi propůjčené milostiplné zřízení, kteréž za neocenitelný prostředek milosti považujeme, a kteréhož častěji užití máme¹⁾, pozůstává v tom, že v církvi ustanovení k tomu

služebníci Páně, vyslovující ustanovená slova, po oslavujícím díkučinění údům církve lámáním chleba a po tomto vínem z kalicha přísluhují²⁾.

Dle tohoto daného svatého a spasitelného rozkazu mají vykoupení v Pánu touto večerí smrt Jeho co jediný základ svého života a spasení až do Jeho příchodu zvěstovati³⁾. Tímto zvěstováním nabývá živé obnovy památka Syna Božího, jenž se duši jejich zjevuje v krvavé smlouvě a krvavé kráse své⁴⁾.

Věříme, že v těchto svatých znameních Kristus tělo své a krev svou věřícím duchovním způsobem požívati dává⁵⁾. Společnost těla a krve Kristovy v požívání svaté večere Páně⁶⁾ má býti věřícímu Božskou zárukou, kterou se vědomí jeho podílu na Kristu a Jeho oběti zvyšuje a posilňuje⁷⁾ a u víře přijaté odpuštění hříchu vždy opět obnovuje a ujišťuje⁸⁾.

Svatá večere Páně jest výhradně jen pro ony, kteří byvše milostí Boží obráceni Jemu náleží⁹⁾, křest svatý přijavše¹⁰⁾.

1. 1Skutk. 2,42.46; 20,7.
2. 1Mark. 14,22-24. (Mat. 26,26-28. Luk. 22,17-20. 1 Kor. 11,23-25.)
3. 11 Kor. 11,26. Jan. 6,51. Izai. 53,5.
4. 11 Kor. 11,23-25. 2 Tim. 2,8.
5. 1Žal. 41,3. Izai. 55,2. (Jan. 6,57.)
6. 11 Kor. 10,16.
7. 1Luk. 22,19.20. Jan. 6,57. 1 Jan. 5,12. Jan. 17,23. Řím. 8,32.
8. 1Mat. 26,26-28.
9. 11 Kor. 10,16-18.20.21.; 5,11. Mat. 7,6. (2 Kor. 6,14-18.)
10. 1Mat. 28,19.20. 1 Kor. 12,13.

Článek 10. O církvi Páně.

Skrze křest svatý jsme přijati do církve Kristovy na zemi¹⁾, kterouž pro nás Pán jakožto prostředek milosti ustanovil²⁾. K rozkazu Ježíše Krista a jeho apoštolů¹⁾, jakož i po příkladu časů apoštolských⁴⁾, i aby všechna ustanovení Nového Zákona konána býti mohla⁵⁾, jest povinností každého k Bohu obráceného věřícího, ne aby sám pro sebe zvláště zde byl, nýbrž aby se s ostatními učedníky Páně spojil co úd jednoho těla⁶⁾, co živý kámen jediného domu Božího⁷⁾, aby se takto všickni na vzájem vzdělávali, potěšovali a jedni druhým na cestě spasení pomáhali⁸⁾ a v učení apoštolském, lámání chleba a na modlitbách zůstávali⁹⁾. Takovéto dle slova Božího z řízené spojení pravých učedníků Kristových tvoří křesťanskou církev¹⁰⁾. Nezměnitelným pravidlem a vodítkem církve jest Nový Zákon¹¹⁾.

1. 1 Kor. 12,13.
2. Efez. 4,15.16. Žid. 10,24.25. (Řím. 12,5.)
3. Jan. 17,22. 1 Petr. 2,5. 2 Kor. 6,16.17.
4. Skutk. 4,32. (Skutk. 1,14; 2,1.41.46.47.; 4,24. a t. d. viz celé „Skutky sv. apoštolů.“)
5. Ku p ř. Mat. 18,15-17.
6. 1 Kor. 12,27. (1 Kor. 12,12-27.)
7. Efez. 2,19-20. (1 Petr. 2,5.)
8. 1 Tess. 5,11.14. Kol. 2,18.19. (Juda 1,20.)
9. Skutk. 2,42.
10. Jan. 10,27; 8,31.
11. 1 Kor. 3,9-11. (Efez. 2,20.)

Úřady v církvi.

Jedině sám Pán Ježíš Kristus jest hlava církve¹²⁾; viditelných hlav na zemi církev nezná¹³⁾.

Církev volí z po čtu svých údů starší, učitele a služebníky¹⁴⁾, kteří se ordinací v jich úřad uvádí. Pod slovem ordinace vyrozumíváme způsob, kterému nás písmo svaté učí, že totiž od sboru k službě zvolené osoby od starších téhož aneb jiného sboru vzkládáním rukou a modlitbou k dílu povolání svého zřízení jsou¹⁵⁾.

V ohledu časného života zůstanou jako před tím kázni sboru podrobeni, avšak se zřetelem k 1 Tim. 5,19.¹⁶⁾

1. Efez. 1,22. Kol. 1,18. (Efez. 4,15.)
2. Mat. 20,25-27; 23,8.
3. Efez. 4,11.12. Skutk. 14,23; 15,25; 6,2-5.
4. Žid. 6,1.2. Skutk. 14,23; 13,3. 1 Tim. 5,22. Tít. 1,5. Skutk. 6,6.
5. 1 Tim. 5,19.

Starší a učitelé.

Jakéhos stupně důstojnosti mezi staršími a učiteli neznáme¹⁷⁾, majíce za to, že pojmenování písma svatého, jako biskup, kazatel a t. d. žádné stupně hodnosti neoznačuje.

Učené vědomosti považujeme při těchto úřadech za žádoucí, nikoliv však za nezbytné¹⁸⁾, berouce přede vším hlavní zřetel k podmínce vyslovené v Jan. 21,15-17.¹⁹⁾ a k vlastnostem a spůsobilostem v epištolách sv. Pavla vyžadovaným²⁰⁾.

Starší předsedají v sborových shromážděních, kteréž i řídí, majíce zároveň uloženo usnešení sboru v skutek uvést. Mimo to jsou k věrné péči o jednotlivé duše zavázáni²¹⁾.

Učitelé jsou oprávněni a povinni kázati v bohoslužebných shromážděních²²⁾. – Ohledně evangelické čistoty učebných přednášek a výkladů stojí pod dozorem celého sboru²³⁾, jenž kazatele v případě, že by se od učení evangelia, jak v tomto vyznání víry vyznačeno, vzdálil, a při své odchylce vůči všemu napomenutí setrval, z úřadu jeho ihned odstraniti může²⁴⁾.

Křest svatý a svatou večeří Páně spravují starší jakož i učitelé²⁵⁾.

Úřad staršího a úřad učitele jest často v jedné osobě sloučen.

Jakkoliv se s těmito úřady dobře srovnává, zanáší-li se starší neb učitel nějakým časným zaměstnáním, tož jest přece za jistých poměrů žádoucíno věnovati se výhradně svému duchovnímu úřadu²⁶⁾. V případě, že by si toho církev přála, jest rovněž rozkazy Božími zavázána, poskytnouti jemu slušné, silám jeho přiměřené podpory na výživu²⁷⁾.

1. Viz Mat. 20,25-27. Mat. 23,9-11. (1 Kor. 4,9; 3,8.)
2. 1 Kor. 1,17; 2,1-5. (Mat. 4,18-22.)
3. Jan. 21,15.16.
4. 1 Tim. 3,1-7. Tít. 1,6-9.
5. Skutk. 20,28.31. Žid. 13,17.
6. Jak. 3,1. 1 Tim. 4,13. 2 Tim. 4,2.5.; 2,15.
7. Mat. 7,15. 1 Jan. 4,1. Zjev. 2,2. Kol. 2,8.
8. Gal. 1,9. Řím. 16,17.18. (1 Tim. 6,3-5.)
9. 1 Kor. 4,1.
10. Skutk. 18,3; 20,33-35. (2 Tess. 3,8.) 1 Kor. 9,13.14. (Luk. 10,7.8.)
11. Gal. 6,6. 1 Tim. 5,17.18. (1 Kor. 9,7-14.)

Služebníci.

Diakonové (jáhnové) čili služebníci sboru musí mít vlastnosti v písmě svatém vyznačené²⁸⁾, majíce za úkol podporovati starších a učitelů v jich úřadě, zejména pak obstarávati časné záležitosti církve²⁹⁾.

1. Skutk. 6,3. 1 Tim. 3,8-12.
2. Skutk. 6,1-4

Povinnosti údů.

Povinnosti údů církve pozůstávají ve vzájemné srdečné lásce³⁰⁾, v živém účinném účastenství nejen pokud se týče duchovního prospěchu, ale i co do tělesného blaha všech³¹⁾, v svědomitém užívání darů milosti a v plnění předpisů, kteréž Pán co hlava církve, pro tuto ustanovil³²⁾. Obzvláště jest povinností každého úda účastniti se svatě večeře Páně³³⁾ a býti pravidelně přítomen v shromážděních, církvi na den Páně jakož i na kterýkoliv den v týdnu ustanovených³⁴⁾. Jen v případě nejvyšší nutnosti aneb následkem postihn timer jej nemoce může se člen sboru slavnosti svatě v čere Páně aneb návštěvy bohoslužebných shromáždění, zejména ale sborových shromáždění, zdržeti³⁵⁾.

1. Jan. 13,34.35. 1 Jan. 3,11. 1 Petr. 1,22. (Jan. 15,12.17. Jak. 2,8.)
2. 1 Jan. 3,16-18. Řím. 12,15. (Gal. 5,6. 1 Tess. 5,14.)
3. Efez. 5,24. 1 Jan. 2,4. 2 Jan. 1,6.
4. Mat. 26,27. Mark. 14,23.
5. Žid. 10,25. Skutk. 1,14; 2,1.42.; 4,24. Žal. 27,4; 122,1; 84,1.
6. Žal. 116,18.19. (Mat. 18,17.)

Hlasování.

V poradných shromážděních sboru vyřizují se všechny záležitosti, pokud možno, hlasováním³⁶⁾. Při hlasování má hlas každého úda stejnou váhu³⁷⁾, a rozhodnutí děje se většinou hlasů. Takovému rozhodnutí musí se menšina ochotně podrobiti, jelikož svobodu a řád v domě Božím jiným způsobem udržeti nelze³⁸⁾.

1. Skutk. 15,22-25; 21,21-23.
2. Mat. 23,8.11.
3. 1 Kor. 14,40.33. Kolos. 2,5. Efez. 5,21. 1 Petr. 5,5. Mat. 18,17.18.

Přijímání nových údů.

Přijmutí nového úda do sboru děje se jen po předcházejícím poznání jeho stavu duchovního, když byl před církví vyznání víry složil, a sice odhlasováním³⁹⁾. Při takovémto odhlasování jest jednotnost hlasů velice žádoucí.

1. 1 Tim. 6,12. Žid. 4,14. Řím. 10,9.10. (Mat. 10,32.)

Církevní kázeň.

Nařízení Kristovo, obsažené v 18. kapitole evangelia sv. Matouše od verše 15. až do verše 17., musí každý úd bez rozdílu přísně plniti. Jestliť povinností každého, napomenutí v lásce přijímati, a kde toho zapotřebí, v lásce udíleti, aniž by se třetí osobě zmínky o tom činilo. Teprve po vyloučení smí bratr neb setra od spoluúků co k církvi a lidu Božímu nenáležící považován býti⁴⁰⁾.

1. Mat. 18,15-17.

Vyloučení z církve.

Dle na řízení svého zakladatele jest církev oprávněna a povinna takové ze svých údů řádným odhlasováním vyloučiti a jim práva spoluúďů odejmouti, kteří kterékoli Božské přikázání přestupují, aniž by se, byvše napomenuti, k srdečnému zřejmému pokání a k předsevzetí opravdivého polepšení přivésti dali, setrvávající takto v hříších svých⁴¹⁾. Údové dopouštějící se těžších, veřejné pohoršení vzbuzujících aneb často se opakujících hříchů, jichž slovům prozatímně věrohodnosti přiložiti nelze, budtež tímtež způsobem vyloučeni, byťby i ujišťovali, že hříchů svých litují⁴²⁾.

Opětne přijmutí vyloučeného děje se týmž způsobem jako každé jiné přijímání do církve po předcházející zkoušce jakož i po učiněném před církví vyznání hříchů odhlasováním⁴³⁾.

1. 1 Kor. 5,1-13. 2 Tess. 3,6. Tit. 3,10.11. 1 Tim. 1,19.20. (1 Tim. 6,3-5.)
2. 1 Kor. 5,1-13. Mat. 3,8.
3. 2 Kor. 2,6-8.

Článek 11. O svatosti čili posvěcení.

Věříme, že bez svatosti žádný neuzří Pána¹⁾. Tato jest následek ospravedlnění hříšníka před Bohem skrze víru v Krista, jsouc s tímto v nerozlučném spojení²⁾.

Svatost pozůstává v tom, že znovuzrozený, když hřích v srdci jeho přestal panovati³⁾, za stálého vedení Ducha svatého⁴⁾ všemožnou pílí vynaloží, aby hříchu, jenž posud na něm lpí, odumřel⁵⁾, zákon Boha svého plnil⁶⁾ a duši svou i tělo své v oběť živou a Bohu libou přinášel⁷⁾, čímž se Bůh oslavuje⁸⁾. Při této snaze může jej však mnohá slabost a hřích zachvátiti⁹⁾, kterých však nebude omlouvati¹⁰⁾, nýbrž pokání z nich činiti¹¹⁾, poněvadž nimi svého milostivého Boha urazil¹²⁾ a svůj pokoj s Bohem porušil¹³⁾. V takovém případě nenalezne dříve pokoje, až opět nového odpuštění dosáhne¹⁴⁾, stana se takto tím opatrnějším pro budoucnost¹⁵⁾.

Svatá synovská láska k Bohu a jeho přikázáním tvoří nejdůležitější část posvěcení¹⁶⁾, a tato láska, jsouc v srdci zplozena a Duchem svatým udržována a posilňována¹⁷⁾, proměňuje člověka v obraz Boží¹⁸⁾. Uznáváme, že posvěcení po celý náš život konati máme¹⁹⁾, potřebujeme vždy, byť bychom i nejsvatější život vedli, odpouštějící milosti Boží skrze krev Pána Ježíše Krista²⁰⁾.

1. Žid. 12,14. 1 Petr. 1,15.16. 1 Tess. 4,3.7. (Efez. 1,4.)
2. 1 Kor. 1,30. Řím. 6,2. Jan. 15,2. (Jak. 2,17. Mat. 7,17. Gal. 5,22. Efez. 2,10.)
3. Řím. 6,14.22.
4. Řím. 8,14.
5. Řím. 7,21; 8,13. Kolos. 3,5-10. Žid. 12,1. (Efez. 4,22-32. Tit. 2,11.12.)
6. Žid. 8,10. Řím. 7,22. Žal. 119,29.111-113.
7. Řím. 12,1.
8. 1 Kor. 6,20.
9. Řím. 7,19.23.24. Gal. 5,17. 1 Jan. 1,8.9. (1 Jan. 3,3. Přísl. 20,9. Kazat. 7,21.)
10. Žal. 51,5.
11. 2 Kor. 7,9. Žal. 51,19. (Žal. 38,5-7.)
12. Žal. 51,6. Mat. 26,75.
13. Žal. 38,4.
14. Žal. 32,3-6. Mat. 6,12.
15. Efez. 5,15.17. Žal. 51,14.15.
16. 2 Kor. 5,14. 1 Kor. 13,1.3.13.; 14,1. Efez. 4,15. (2 Tess. 3,5. 1 Jan. 4,19; 5,3.)
17. Řím. 5,5.
18. Efez. 4,23.24. 2 Kor. 3,18. (Kolos. 3,10.)
19. 2 Kor. 7,1. (1 Kor. 9,24-27. 1 Tim. 2,15.)

Článek 12.
O zákonu Božím.
O zákonu vůbec.

Věříme, že, žijíce pod milostí nové smlouvy, zákon Boží, jak v ráji byl dán¹⁾, na Sinai šířeji vysvětlen²⁾ a Pánem Ježíšem co nejjasněji oslaven³⁾, nepozbyl pro nás ni nejmenšího ze své moci a působnosti⁴⁾, nýbrž nyní jako před tím k našemu užitku a náležitému užívání ustanoven jest⁵⁾. Tento užitek jest trojího způsobu:

Hrubým, nevázaným náruživostem má vložiti v ústa uzdu a udidlo, udržujíc v úctě svatost a spravedlnost Boží na zemi⁶⁾.

Má vésti k poznání hřícha⁷⁾ a býti pěstounem ku Kristu⁸⁾; a ukazujíc ve své svatosti a neporušitelnosti⁹⁾, ve svém velikém objemu¹⁰⁾ a ve svém duchovním významu¹¹⁾ hříšnému člověku nemožnost, aby jej naplnil¹²⁾, vzbuzuje takto potřebu milosti a odpuštění.

Má býti světlem člověku znovuzrozenému¹³⁾, jenž co takový má zvláštní líbosť v zákoně Božím podle vnitřního člověka¹⁴⁾, aby se neuchýlil od cesty pravé¹⁵⁾, aniž aby upadl v doměnku svémyslné svatosti¹⁶⁾, maje stále před očima slavný cíl, ku kterému jest určen býti totiž zcela obnovenu k obrazu Božímu¹⁷⁾; a to vše pro slabost těla, která jej na této zemi vždy obkličuje¹⁸⁾.

Co se týče obřadní části zákona, tož věříme, že tuto Kristus zcela naplnil¹⁹⁾; a jelikož se v Něm zjevila bytost a nikoliv stín²⁰⁾, jest tudíž obřad odstraněn²¹⁾, a v oběti Pána Ježíše, uchopíme-li ji u víře, naplněna veškerá obřadní část zákona²²⁾. Co se týče mravní stránky zákona, jak tato v desatero Božích přikázání uložena jest, věříme, že zde vůle Boží pro všechny časy jest vyslovena²³⁾, a že dříve nebe i země pomínou než jediná literka ze zákona²⁴⁾.

1. Ozeáš. 6,7. 1 Jan. 2,7.
2. Řím. 13,9. (Gal. 5,14.)
3. Mat. 5,17. Gal. 4,4.5. Filip. 2,8. Izai. 42,21.
4. Řím. 3,31. 1 Kor. 7,19. Řím. 7,25.
5. Řím. 7,12. 1 Tim. 1,8.
6. 1 Tim. 1,9.10.
7. Řím. 3,20;5,13; 7,7.13.
8. Gal. 3,24.
9. Gal. 3,10. Řím. 2,23. (Jak. 2,10.)
10. Mat. 5,22.28. 1 Jan. 3,15.
11. Řím. 7,14.
12. Řím. 3,19.20.; 8,3.
13. Žal. 119,6; 1,1.2.
14. Řím. 7,22.
15. Žal. 119,101.104.128. (Jozue 1,8.)
16. Kolos. 2,18.
17. 1 Jan. 2,3.
18. Žid. 12,1.
19. Mat. 5,17.
20. Žid. 10,1. Kolos. 2,17.
21. Žid. 7,18.19. Skutk. 10,13-15; 15,28.29. (Efez. 2,14.15.)
22. Gal. 4,1-5.
23. Mat. 19,17.18.; 22,36-40. Efez. 6,1-3. Jak. 2,8.11.12. (1 Jan. 2,7.)

O dnu Páně (starozákonní sobotě) zvlášť.

Všecka přikázání Boží jsou stejně důstojná a svatá, a to věříme zejména o čtvrtém přikázání, týkajícím se dne Páně (dne sobotního)²⁵⁾. Dle obsahu tohoto přikázání²⁶⁾ považujeme za svou povinnost, pracovat šest dní s neunavenou pílí a velikou svědomitostí v záležitostech našeho občanského povolání pro užitek vezdejší²⁷⁾. Ne méně víže nás ale toto přikázání jeden ze sedmi dní týdne zcela Pánu zasvětit a od práce odpočinouti²⁸⁾, t. j. zdržeti se na prosto vši činnosti, pokud se týče vydělání chleba vezdejšího, jakož i každé jiné světské práce, která není nezbytně nutná²⁹⁾, aneb kterou nevyžaduje láska podle příkladu Pána Ježíše Krista³⁰⁾. Den Páně má dle příkladu prvních křesťanských církví co svátek křesťanů slaven býti³¹⁾ k rozmnožení známostí Božských a pravé blaženosti v Bohu, k srdečnému spojení údů Pána Ježíše Krista, jakož i k práci pro království Boží. Klademe na to zvláštní důraz, aby každý v tomto dni písmo svaté častěji čítal, dítky v něm vyučoval a služby Boží pravidelně navštěvoval. – Vážíme sobě toho dne co vzácného daru Boha našeho³²⁾, pro trvání křesťanské církve nezbytného.

1. 1 Mojž. 2,1-3. Mat. 24,20. Izai. 56,1-7.; 58,13.14.
2. 2 Mojž. 20,8.9.
3. 2 Tess. 3,10-12.
4. Skut. 20,7.
5. Mat. 24,20.
6. Mat. 12,10-12.
7. Jan. 20,19.26. Luk. 24,13.33.34.36. Skut. 20,7. 1 Kor. 16,1.2. Zjev. 1,10. Žal. 118,22.24.
8. Mark. 2,27.

Článek 13.

O manželství.

Věříme, že manželství jest od Boha ustanoveno¹⁾ k vzájemné pomoci mezi mužem a ženou²⁾, k rozmnožení lidského pokolení³⁾ a k zamezení smilstva⁴⁾, jakož i aby muž pojal pouze jednu ženu za manželku, žena pak pouze jednoho muže za manžela, pokud oba na živu jsou⁵⁾.

Trváme, že křesťané jen v Pánu s věřícími v manželství vstoupiti mají⁶⁾.

Co Božskému a občanskému zřízení musí se dostati manželství obého stvrzení. Poslednější řídí se dle zákonů státních⁷⁾, prvnější děje se slovem Božím a modlitbou v církvi Páně⁸⁾.

Rozvod manželů, děje-li se z příčin, jež se neshodují se slovem Božím jakož i opětné vstoupení v stav manželský takto rozvedených osob se nedovoluje⁹⁾. V případech cizoložstva ale¹⁰⁾ a zlomyslného opuštění¹¹⁾ věříme, že rozvod a opětné vstoupení v manželství nevinné strany dle slova Božího diti se může. Při rozvodu jakož i při uzavření manželství musí se ustanovením občanského zákona za dost u činiti¹²⁾.

1. 1 Mojž. 2,24. Žid. 13,4. (Efez. 5,5.22-33.)
2. 1 Mojž. 2,18.
3. 1 Mojž. 1,27.28.
4. 1 Kor. 7,2.9.
5. Mat. 19,4-6. 1 Kor. 6,16.
6. 1 Kor. 7,39; 9,5.6. 1 Mojž. 6,1-3. Jozue 23,12.13. (1 Král. 11,1-8. Ezdr. 9 a 10. Nehem. 13,23-28.)
7. Mat. 1,18. (Mat. 25,1-10.) Jan. 2,1.2. Mat. 22,2-12.
8. Kolos. 3,17. 1 Tim. 4,3-5.

9. Mat. 19,6-8. 1 Kor. 7,10.11.
10. Mat. 19,9.
11. 1 Kor. 7,12.13.15.
12. 1 Petr. 2,13.

Článek 14. **O řádu občanském.**

Věříme, že vrchnosti od Boha zřízeny jsou¹⁾, a že jim Bůh dal moc k ochraně dobrých a k potrestání zlých²⁾. Považujeme za svou povinnost, všem zákonům vrchnosti bezvýminečně poslušnu býti³⁾, pokud tyto svobodné konání povinností naší křesťanské víry neobmezují⁴⁾, a v moci postaveným tichým a pokojným životem ve vši pobožnosti jich těžký úkol usnadňovati. Taktéž považujeme se býti dle rozkazu Božího povinni, za vrchnost se modliti⁵⁾, aby podle vůle Boží a pod Jeho milostivou ochranou svěřenou jí moc tak upotřebila, aby pokoj a spravedlnost udrženy byly.

Trváme, že zneužívání přísahy křesťanům jest zapovězeno⁶⁾, že však přísaha – totiž pokorné, slavné vyzývání Boha našeho za svědka pravdy – pakli že jest po právu žádána a složena, jest pouze modlitbou zvláštního způsobu⁷⁾.

Věříme, že vrchnost, která i pod Novým Zákonem ne nadarmo nese meč, má právo i povinnost dle zákona Božího trestati smrtí⁸⁾, jakož i upotřebiti meče proti nepřátelům země k ochraně svěřených jí poddaných, pročež považujeme za svou povinnost konati služby válečné, byli-li jsme k tomu vrchností vyzváni⁹⁾. Přece však můžeme se srdečně srovnati s oněmi, kteří ohledně přísahy a služby válečné přesvědčení naše nesdílí¹⁰⁾.

Víra naše není nám závadou, zastávati nějaký úřad státní.

1. Řím. 13,1.2.
2. Řím. 13,3.4. (5 Mojž. 16,18.)
3. Řím. 13,5-7. Tít. 3,1. 1 Petr. 2,13.14.17.
4. Mat. 22,21. Skut. 4,19.20.; 5,29.42.
5. 1 Tim. 2,1-3.
6. Mat. 5,34-37. Jak. 5,12.
7. Řím. 1,9. 2 Kor. 1,23. Gal. 1,20. Filip. 1,8. 1 Tess. 5,27. Zjev. 10,5.6. Žid. 6,13.16-18. (Žid. 7,20.21.28.) 1 Mojž. 24,3.9. Ezdr. 10,5. 5 Mojž. 6,13. (5 Mojž. 10,20.) Izai. 65,16.17. (Jer. 12,15.16.)
8. Mat. 26,52. 1 Mojž. 9,6.
9. Luk. 3,14. Skut. 10,1-3; 23,12-24. (Mat. 8,5-13.)
10. Luk. 3,12.13. Řím. 16,23. Filip. 4,22. (Skut. 13,7.12.; 16,34-36.)

Článek 15. **O příchodu Páně, o zmrtvých vstání a posledním soudu.**

Věříme v příchod našeho Pána Ježíše Krista¹⁾ v moci a slávě²⁾. Den Jeho zjevení považujeme za korunu díla vykoupení³⁾; neboť v onen den budou oči celého světa spatřovati pravdu a velikost Jeho⁴⁾, uzří korunovaného krále cti a slávy⁵⁾ a s ním Jeho nevěstu, církev⁶⁾; neboť v Pánu zesnulí vstanou z mrtvých v tělech svých⁷⁾, v neporušitelné slávě⁸⁾, spatřující jej tváří v tvář, jsouce Jemu rovni a kralující s ním⁹⁾.

Věříme, že i bezbožní z mrtvých vstanou¹⁰⁾, jakož i v poslední soud¹¹⁾, aby všickni ukázati se museli před soudnou stolicí Kristovou, aby přijal jeden každý to, což skrze tělo po čas života svého působil¹²⁾. Tak jako Syn Boží dá věčné blahoslavenství těm, kteří Jemu u víře sloužili a Jej následovali¹³⁾, takž odsoudí všechny bezbožníky k věčnému zatracení¹⁴⁾. Trváme pevně při určitých a jasných výpovědích

písma svatého, kteréž líčí spasení a ztracení člověka po ukončení běhu života, co nezměnitelné, věříce že obé trvá věčně¹⁵⁾, tak že není ničádného přechodu z jednoho do druhého, aniž nějakého vysvobození po smrti¹⁶⁾.

Jsouce pamětlivi slov Pána našeho: „Jistěť přijdu brzo!“ – voláme s Duchem a s nevěstou, za jejíž podstatného úda se považujeme: „Amen. Přijdiž tedy, Pane Ježíši!“

1. Skut. 1,10.11.12. Zach. 14,4.5. 1 Kor. 11,26. (Zjev. 1,8; 3,11; 22,7.20.)
2. Mat. 16,27; 25,31. 2 Tess. 1,7. Žal. 24,7.8.
3. 1 Kor. 1,7.8. Filip. 3,20. Jak. 5,7.8. Žid. 9,28. 1 Jan. 2,28. Tít. 2,13. 2 Petr. 1,16. 1 Petr. 1,7-9; 5,4.(Filip. 2,16. 1 Tess. 1,10; 2,19. 2 Petr. 3,12.13.)
4. Zjev. 1,7. Mat. 24,30; 25,31.32. Filip. 2,9-11. Řím. 14,10.11.
5. Zjev. 11,15.17. Izai. 24,23. (Zach. 14,9.)
6. Luk. 21,27.28. 2 Tess. 1,10. Kolos. 3,3.4. Zjev. 19,6-9. (Jan. 17,24. Zjev. 21,9-27.)
7. 1 Tess. 4,15.16. Řím. 8,23. 1 Kor. 15,16-20.23. Job 19,25-27. (Jan. 6,40.54. Řím. 4,17. 2 Kor. 4,14. Izai. 26,19. Oze. 13,14.)
8. 1 Kor. 15,42.43.53. Filip. 3,21. (1 Kor. 15,12-57.)
9. 1 Jan. 3,2. Žal. 17,15. Zjev. 20,6; 22,5; 5,10.
10. Jan. 5,29. (Skut. 24,15. Dan. 12,2.)
11. Skut. 17,30.31. (Juda. 14,15. Zjev. 20,11-13.)
12. 2 Kor. 5,10. (Řím. 2,6;14,10.12. Gal. 6,8. Zjev. 22,12. Kazat. 12,14.)
13. Mat. 25,34. (Řím. 9,23. Zjev. 14,13.)
14. Mat. 25,41. (Řím. 2,5 .9.22. 1 Tess. 1,10. 2 Petr. 2,9. Zjev. 6,16.17.; 20,15.)
15. Mat. 25,46; 3,12;25,10-12. Mark. 9,43-48. Luk. 13,25-28. 2 Tess. 1,7-9. Juda. 7,13.
16. Zjev. 14,11; 20,10.15. (P řisl. 1,24-32.)
17. Luk 16,24-26. Žid. 9,27.